

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **R. K.,** zastoupeného advokátkou Mgr. Miroslavou Smékalovou, se sídlem Šumperk, Hlavní třída č. 3, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení,** se sídlem Praha 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 3. 2003, č. j. 21 Ca 311/2001-51,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností ze dne 9. 5. 2003 doplněnou podáním ze dne 31. 7. 2003 napadl žalobce (dále jen stěžovatel) rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 3. 2003, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 8. 2001. Rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta žádost žalobce o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 43 zákona č. 155/1995 Sb. Krajský soud v Ostravě při posouzení věci vycházel především z posudku PK MPSV ČR pracoviště Ostrava ze dne 20. 2. 2002 ve znění doplňujícího posudku ze dne 14. 1. 2003. Z uvedeného posudku zjistil, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce byly k datu vydání napadeného rozhodnutí degenerativní změny páteře s omezením hybnosti krční a hrudní páteře bez kořenového postižení, přičemž z funkčního hlediska se jedná o lehkou poruchu. Nepotvrdilo se podezření o odlomení horní hrany těla obratle C4, prokázána byla pouze spondyloza v etáži C4/C6. Dále bylo prokázáno zkrácení pravé dolní končetiny o 2 cm v důsledku hemihypogeneze pravostranných končetin. Toto postižení nemá podstatnější vliv na pracovní

potenciál žalobce, protože na zkrat je celoživotně adaptován a porucha statiky páteře je kompenzovatelná podpatěnkou nebo zvýšením podrážky pravé nohy. Žalobce trpí také hypertenzí, která je však kompenzovaná léčbou a lze ji příznivě ovlivnit zásadní redukcí tělesné hmotnosti. U žalobce nebyly odbornými vyšetřeními prokázány syndromy svalové obrny či myasthenie gravis. Žalobce trpí též počínající gonartrózou s kolísavými potížemi, oboustrannou artrózou rameních kloubů, radiální epikondylitidou levé pažní kosti bez průkazu postižení motorické inervace a vazomotoriky, angiosklerózou sítnicových cév, hyperlipoproteinemií a hyperurikemií. V anamnéze je uveden i stav po poranění ukazováku s lacerací a zlomeninou proximálního článku třetího prstu pravé ruky se zhojením bez poruchy úchopu, stav po cholecystektomii a po odstranění polypu tlustého střeva. Z výše uvedeným zdravotním stavem byl žalobce k datu vydání napadeného rozhodnutí schopen při dodržení stanovených pracovních omezení (vyloučení těžké fyzické práce spojené se zvedáním těžkých břemen, v dlouhodobě vynucené poloze a s dlouhodobým jednostranným zatížením horních končetin) vykonávat své dosavadní zaměstnání technického pracovníka bez zkracování pracovního úvazku. Při této pracovní rekomandaci byla zohledněna skutečnost, že žalobce je absolventem středního odborného učiliště železničního a absolventem střední průmyslové školy železniční s maturitou. Na základě uvedených skutkových zjištění se pak Krajský soud v Ostravě ztotožnil i s posudkovým hodnocením zdravotních potíží žalobce uvedeným v citovaném posudku PK MPSV ČR a dospěl shodně k závěru, že zdravotní stav žalobce odpovídá podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. v platném znění kapitole XV oddílu F pol. 2 písm. b), přičemž pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti odpovídá horní hranici zde uvedeného rozmezí tj. 25%. Zdravotní stav žalobce přitom nebylo možno hodnotit podle položek 2.c, 2.d a 2.e citovaného právního předpisu, protože nebyly prokázány příznaky tyto položky charakterizující. Postižení žalobce neodpovídá rovněž kapitole XV oddílu E položce 2, protože nebyly vyšetřením prokázány syndromy svalové obrny či myasthenie gravis. Zjištěný pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti ve výši 25% nebylo možné navýšit o 10% podle § 6 odst. 4 citované vyhlášky, protože žalobce byl schopen vykonávat svoje dřívější zaměstnání v THP funkcích a skutečnost, že je u něj dáno více příčin dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, byla zohledněna již při stanovení horní hranice poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti v použité položce. K datu vydání napadeného rozhodnutí tak žalobce nesplňoval podmínky částečné invalidity podle § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. a vzhledem k absenci zdravotního postižení, které by mu značně ztěžovalo obecné životní podmínky, nesplňoval ani podmínky částečné invalidity dle ustanovení § 44 odst. 2 citovaného zákona.

V podané kasační stížnosti stěžovatel namítal, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě je nepřezkoumatelný, neboť je nedostatečně a jednostranně zdůvodněn a tato vada měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Dovozoval tedy naplnění důvodu kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. V dalším pak obsáhle popsal vývoj svých zdravotních potíží od roku 1996 a poukázal především na přítomnost degenerativních změn na páteři s často recidivujícími silnými bolestmi, s výraznou poruchou svalového korzetu a těžkým postižením funkce. Toto postižení přetrvává i po dosažené stabilizaci zdravotního stavu, neboť není schopen těžké fyzické práce, nošení a přenášení břemen, práce ve vynucené poloze a v chladu. Žalobce nesouhlasil se zhodnocením poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti tak, jak je uveden v posudku PK MPSV ČR pracoviště Ostrava ze dne 14. 1. 2003, neboť z ergodiagnostického vyšetření na KRL z 5.6.2002 plyne, že je schopen práce pouze na zkrácený pracovní úvazek s volným pracovním tempem, které si sám určí, přičemž důležitá je možnost přestávek. Závěr PK MPSV ČR, že zkrácený pracovní úvazek u žalobce není odůvodnitelný z posudkového hlediska, tedy nemá oporu v lékařských nálezech. Dále žalobce namítal, že nebylo dostatečně přihlédnuto k jeho

hypertenznímu onemocnění, které bylo bráno pouze okrajově a důkladněji byl vyšetřen interně pouze asi dvakrát. Je sice pravdou, že dne 14. 12. 1998 a 1. 2. 1999 byl podán odborný lékařský nález MUDr. H., ale jednalo se jen o kusé vyšetření bez interní diagnosy. Žalobce má za to, že řádné vyšetření ohledně této choroby by nepochybně mělo vliv na posouzení jeho schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Nesprávně dle názoru žalobce byla zhodnocena i jeho obezita, kdy tato sama o sobě sice nepodmiňuje pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti, ale následky a průvodní postižení zvláště kardiopulmonálního systému nebo podpůrného a pohybového aparátu mohou zdůvodnit uznání poklesu. Obezitu žalobce přitom žádný lékař soustavně neléčil, i když v jednom případě léčba nasazena byla. V souhrnu tedy žalobce Krajskému soudu v Ostravě vytýká, že při hodnocení jeho zdravotního stavu a poklesu soustavné výdělečné činnosti pouze přebral hodnocení PK MPSV ČR pracoviště Ostrava, přestože toto hodnocení mělo být pouze jedním hlediskem při rozhodování soudu. Soud pominul rozporuplnost posudků, pominul i další zdravotní potíže žalobce včetně obezity a nevyžádal si klinické posouzení jeho zdravotního stavu z ortopedie, aby odstranil jakékoli pochybnosti, které se v posudcích vyskytovaly. Z výše uvedených důvodů navrhl zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 3. 2003 a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení a rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná. Stěžovatel dovozoval nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, aniž by upřesnil, zda má na mysli nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud k této otázce předesílá, že pojem nepřezkoumatelnosti není v soudním řádu správním ani v občanském soudním řádu, který by bylo možno použit podpůrně, blíže objasněn. Výklad tohoto pojmu je věcí právní nauky. Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Na základě této výchozí úvahy pak Nejvyšší správní soud posuzoval uplatněný důvod kasační stížnosti. Z výroku napadeného rozsudku je jednoznačně zřejmé, že jím došlo k zamítnutí žaloby proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 13. 8. 2001. Je tedy zřetelné, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. V daném případě Krajský soud v Ostravě rovněž nepochybil, jestliže při hodnocení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti stěžovatele vycházel z posudku PK MPSV ČR pracoviště Ostrava ze dne 20. 2. 2002 ve znění doplňujícího posudku ze dne 14. 1. 2003. V řízení o dávkách podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem je provedení posudku posudkem PK MPSV ČR předepsaným důkazem dle ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. K provedení důkazu doplňujícím posudkem PK MPSV ČR byl pak Krajský soud v Ostravě navíc zavázán usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 5. 11. 2002, č. j. 2 Cao 159/2002-41. Je zřetelné (a stěžovatel tuto skutečnost ani nepopírá), že soud ve svých skutkových zjištěních o zdravotním stavu stěžovatele z tohoto posudku vycházel, v odůvodnění napadeného rozhodnutí skutkový stav shodně s obsahem posudku popsal a jeho závěry o poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce jsou s tímto posudkem rovněž v souladu.

Napadený rozsudek tak není nepřezkoumatelný ani pro nedostatek důvodů. V daném případě se nejednalo ani o jinou vadu řízení dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. V doplňujícím posudku ze dne 13. 1. 2003 se PK MPSV ČR pracoviště Ostrava vypořádala se všemi otázkami, jejichž zodpovězení jí bylo uloženo na základě usnesení Vrchního soudu v Olomouci. Posuzován byl tedy znovu stav páteřního postižení ve světle nálezu MUDr. B. ze dne 19. 10. 1994, stav ortopedického postižení a následně pracovní rekomandace s ohledem na nález KRL VFN v Praze ze dne 5. 6. 2002 a upřesňováno bylo i posudkové hodnocení. Došetřit stav hypertenzního onemocnění a zhodnotit znovu vliv obezity stěžovatele na míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti však citovaným usnesením Vrchního soudu Olomouc uloženo nebylo. Doplňujícím posudkem bylo potvrzeno, že hlavní příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce není hypertenzní onemocnění, ale postižení páteře. Za této situace jsou pracovní omezení podmíněna především dodržováním režimu vertebropatů, nikoliv zkracováním pracovního úvazku v doporučených profesích. Posudek PK MPSV ČR pracoviště Ostrava je tedy ve svém souhrnu úplný a přesvědčivý a právně závazný názor odvolacího soudu tak byl Krajským soudem v Ostravě dodržen. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě netrpí vadami vytýkanými stěžovatelem a jeho kasační stížnost podle ustanovení § 110 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 4. 12. 2003

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu